

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka
(2)\Robinson_Kim_Stanley-Zlocin_na_Merkuru.pdb

PDB Name: Robinson K.S. Zlocin na Merkuru
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 11.12.2008
Modification Date: 11.12.2008
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Kim Stanley Robinson
Zločin na Merkuru
(Mercurial)

"Ona vládne celé zemi Oz," řekla Dorotka, "a vládne tedy tvému městu i tobě, protože žiješ v kraji Winkie, který je částí země Oz."

"To je možné," usoudil urozený CocoLorum, "protože u nás se zeměpis nevyučuje a my jsme se nikdy neinformovali, zda žijeme v zemi Oz, nebo ne. A každý panovník, který nám vládne z dálky a kterého neznáme, je vítán, aby nám vládl."

L. Frank Baum: Ztracená princezna země Oz Přestože tomu vše nasvědčuje, nemám kriminální pátrání v lásce. Je fakt, že jsem v minulosti příležitostně doprovázel svou přítelkyni Freyu Grindavikovou, když řešila své kriminální případy, a že tato role Watsona mi poskytla příležitost dostat se k dobrému materiálu na povídky, které jsem psal pro nepříliš náročný čtenářský okruh na Marsu a Titanu. Avšak po Případu zlaté koule merkurského lva, kdy jsem skončil pověšen za nohy na průhledné kupoli Terminátora, dvě stě metrů nad střechami města, můj vrozený nedostatek nadšení nabyl vrchu. A po nešťastném Dobrodružství s katalyzátorem pro sopečnou činnost, kdy nás Freyin zapřísáhlý nepřítel Jan Johannsen přivázal ke stohu se na v provizorním stanu pod velkým zvětšovací sklem a nechal nás tam čekat na náhlý rozbřesk na Merkuru, jsem si rázně poručil; už žádné kriminální akce! To byla, tak říkajíc, poslední kapka.

Takže, když jsem souhlasil s tím, že doprovodím Freyu na malou oslavu Dne slunce u Heidi Van Seegerenové, svému předsevzetí jsem se zpronevěřil. Tehdy mě však Freya ujistila, že tam nebude mít žádnou práci - a kromě toho se ze Dne slunce raduji stejně jako každý druhý milovník umění. Když se tedy dostavila k mému domu, byl jsem připraven.

"Pospěš si," naléhala. "Máme zpoždění, a já musím stát před Heidiny Monetem, až se Velká brána otevře. Já ten obraz zbožňuji."

"O tvé nezřízené vášni se všeobecně ví," uznal jsem udýchaně, když jsem se za ní vlekl ulicemi města plnými lidí. Freya, jak vědí ti, co četli mé dřívější příběhy, je dva a půl metru vysoká a má široká ramena - prodírala se zástupy oslavovatelů Dne slunce málem jako velryba, a já, coby rybka doprovázející loď, kličkoval v její brázdě. Vedla mě skupinou šediváků, kteří pilně bušili klepačkami do textilních substrátů se silným nánosem žlutého prachu. Rozkašlal jsem se, a když jsem si oprašoval sváteční oblek, neubráníl jsem se poznámce: "Mám pocit, že jsi mě s sebou vzala, abych se na to starověké plátno podíval, už poněkolkáté."

Věnovala mi pronikavý pohled. "Jak se přesvědčíš na vlastní oči, za Dne slunce jeho půvab obzvlášť vyniká. - Vypadáš, Nathanieli, jako včelička utopená v pylu."

"A či je to vina?" zeptal jsem se dotčeně a důstojně se oprašoval.

Dorazili jsme k bráně ve zdi, která obklopovala pozemek s vilou Heidi Van Seegerenové, a Freya na ni silně zabušila. Bránu otevřel nějaký muž se zakaboněným výrazem. Co do výšky mu na Freyu chyběl téměř metr a jeho holá lebka silně připomínala městskou kupoli. S patrným afektem v hlase se zeptal: "Máte pozvánky?"

"Co to má znamenat?" vyjela Freya. "My máme od Heidi permanentní pozvánky."

"Lituji," odpověděl chladně muž. "Paní Van Seegerenová usoudila, že její oslavu Dne slunce navštěvuje příliš mnoho lidí. Proto tentokrát rozeslala pozvánky a mně nařídila, abych uvedl jen ty, kteří je mají."

"V tom případě jde o nedopatření," prohlásila Freya. "Zavolejte Heidi domácím telefonem a ona vám nařídí, abyste nás pustil dovnitř. Já jsem Freya Grindaviková a tohle je Nathaniel Sebastian."

"Lituji," řekl muž, ale zcela bez lítosti. "Všichni odmítnutí tvrdí totéž, a paní Van Seegerenová si nepřeje být tak často obtěžována."

"Ta se ale bude obtěžovat, až se dozví, že jste nás dovnitř nepustil." Freya se k němu přisunula blíž. "A kdo vlastně jste?"

"Jsem Sandor Musgrave, osobní tajemník paní Van Seegerenové."

"Jak to, že jsem se s vámi ještě nesetkala?"

"Paní Van Seegerenová mě přijala před dvěma měsíci," odpověděl Musgrave a poodstoupil, aby mohl hledět Freye do očí, aniž by natahoval krk. "To však není podstatné..."

"Heidi má ve mně přítelkyni již déle než čtyřicet let," pronesla Freya zvolna a pomalu se posunula tak, aby se nad něho nakláněla. "A dala bych krk na to, že si svých přátel cení víc než svých tajemníků..."

V tom, jak Musgrave poodstoupil, nebylo nic důstojného. "Lituji!" utrl se. "Mám svoje příkazy! Sbohem!"

Měl smůlu, že Freya již stála dost daleko ve vchodu, a zřejmě se nemínila hnout z místa - pouze se nad něho víc

naklonila. Musgrave si svůj problém uvědomil a z nejistoty se mu křečovitě zachvěla ústa.

Bezvýhodnou situaci zvrátila Lucinda, služebná Van Seegerenových, která právě přišla z ulice. "Jé, ahoj, Freyo, Nathanieli. Co tady děláte?"

"Ten váš nový Malvolio nám brání ve vstupu," řekla Freya.

"Ale, Musgrave," zvolala Lucinda. "Tyhle dva vpust'te, nebo se šéfka rozzuří."

Musgrave ustoupil s chmurným výrazem ve tváři. "Klasiky jsem studoval, paní Grindaviková," zabručel podrážděně. "Nemusíte mě urážet."

"Malvolio byl tragická postava," ujistila ho Freya. "Přečtěte si esej Charlese Lamba, který o tom pojednává."

"To zcela jistě udělám," slíbil Musgrave bez nadšení, a když nás pocítil posledním jedovatým pohledem, spěšně zamířil k vile.

"Lambův otec," poznamenala zamyšleně Freya, "byl samozřejmě domácí sluha. Lucindo, kdo to je?"

Lucinda zakoulela očima. "Šéfka ho najala, aby zrestauroval některé z jejích obrazů a dal do pořádku katalogy. Kéž by ho nenajala."

U brány zazněl zvonek. "Já tam jdu, Musgrave," vykřikla Lucinda k vile. Otevřela bránu a tím odkryla výhled na Harveyho Washburna.

"To je dost, že jdeš," řekl Harvey a přimhouřil několikrát oči. Zase se nacházel v alkoholickém opojení, z ruky mu visela láhev Bílého bratra. "Freyo! Nathanieli! Veselý Den slunce vinšuju - nenapijete se?"

Nabídku jsme odmítli a pak jsme šli za Harveyem podél jedné strany vily. A krátce jsme na sebe pohlédli. Bylo mi Harveye líto. Na jeho výstavy chodila většina velkých merkuřanských sběratelů, ale ti rozpitvali každý jeho tah štětcem z hlediska cizích vlivů a řekli mu, co by měl malovat - pak mezi sebou označili jeho práci za amatérskou a nepůvodní a nikdy od něho nekoupili ani jedno plátno. Vůbec mě nepřekvapovalo, když jsem ho viděl pít.

Obloukem jsme obešli stranu rozlehlé vily a vstoupili na kamenné nádvoří, které bylo zhotoveno z obrovské desky z doverských útesů, odříznuté a dopravené na Merkur v celku. Malvolio Musgrave nelhal, když říkal, že Heidi omezila rozsah své oslavy Dne slunce: tam na nádvoří, které dřív bývalo přeplněné, se dnes nacházel sotva tucet lidí. Zahlédl jsem George Butlera, Heidina přítele a konkurenta ve sbírání uměleckých předmětů, a Arnolda Ohmana, překupníka, který pro mnohé merkuřanské sběratele získal stará mistrovská díla ze Země. Když jsem se s nimi pozdravil, Freya nás zavedla přes nádvoří k zadní stěně vily, obložené rovněž bílými deskami z doverských útesů. Tam, zcela osamocen, visel obraz Clauda Moneta Rouenská katedrála - sluneční efekt. "Podívej se na něj, Nathanieli!" vybidla mě Freya. "Není to nádhera?"

Pohlédl jsem na obraz. V této chvíli se vám musím přiznat, že mi patří Orientální galerie a že podle svého nejniternějšího osobního estetického přesvědčení jsem zasvěceným obdivovatelem čínského umění, stylu, v němž desítky obratných, bezděčných tahů štětcem dokáže znázornit jednu nebo dvě hory, několik stromů, vesničku a její obyvatele a snad i pár ptáček. Když jsem tedy prozradil svou zvláštní zálibu, nepřekvapí vás, když vám řeknu, že pouhý pohled na ten starodávný barevný obdélník, který Freya tak obdivovala, pro mě představoval riziko poškození zraku. Silné, překrývající se nánosy zrnité barvy stěží prozrazovaly katedrálu z názvu, která se chvěla pod dopadem světla tak intenzivního, že pochybuji, že by mu mohlo poledne na Merкуру konkurovat. Skvrnky všech barev sloužily k představě nevýrazného kamene i oblázkové oblohy - obojí v podstatě tvořily kombinace bílé, žluté a purpurové, i když, jak říkám, vyskytovaly se zde všechny další odstíny.

"Fantastické," dostal jsem ze sebe. Oči jsem měl přimhouřeny na šterbinu. "Viš určitě, že ten Monet nebyl trochu krátkozraký?"

Freya mi věnovala nasupený pohled - Butlerova potlačovaná pochechtávání nevzala na vědomí. "Mám dojem, že tvoje poznámka se snad mohla zdát vtípná, když jsi ji vyslovil poprvé. Aspoň dětem."

"Ale slyšel jsem, že je to fakticky pravda," bránil jsem se a zakrýval si oči jednou rukou. "Monet byl krátkozraký, a stejně jako v případě Goyi, ovlivnilo jeho vnímání tvorbu..."

"Doufám, že ano," poznamenal vážně Harvey.

"... takže neviděl než ty barevné skvrny. Není to smutné?"

Freya potřásla hlavou. "Mě dneska nenadzvedneš, Nathanieli. Budeš si muset k večeri najít nějakého jiného posluchače."

Takový výpad mě okamžitě zabrzdil, a odebral jsem se s Arnoldem k Heidině baru na nádvoří. Vytočili jsme si u barmana nápoje a pak jsme se posadili na bloky z doverských útesů, které tvořily nízkou zídku. Přitukli jsme si na Den slunce a zamyšleně se dívali na mračna žlutého mastku, který vířil nad oranžovými kachličkovými vrcholky střeš pod námi.

Pro ty z vás, kdo jste to tu nikdy nenavštívili: Terminátor je oválné město. Jeho přední polovina je plochá a vyčnívá z průhledné kupole. Zadní polovina oválu je terasovitá a zvedá se až k vysoké Stěně rozbřesku, která nese horní okraj kupole a odstiňuje město od věčně vycházejícího slunce. Velká brána Terminátoru je nedaleko horního okraje Stěny rozbřesku, a když se otevře, paprsky oslepujícího světla proniknou povětřím města jako šípy a zaplaví město žlutým jasem. Heidina vila leží asi v polovině terasovitého svahu - shlíželi jsme na šedivé kamenné stěny, oranžové střešní tašky a zaprášenou révu a citroniky v terasovitých zahradách, jimiž bylo město poseto jako skvrnami. Vně kupole se táhlo k obzoru dvanáct masivních kolejí, po nichž se město pohybovalo, a obepínalo planetu jako tenký svatební prstýnek. Byl to hezký výhled, a já jsem připil na představu, že tady není Claude Monet, aby ten výhled zachytil štětcem. Protože, dle mého soudu, někdy je skutečnost víc než dost.

Ohman polkl svůj nápoj jediným douškem. Říkalo se, že si hodně půjčuje na financování jednoho ze svých velkých podniků, a šeptalo se, že zamýšlí koupit uzavřenou část Louvrů - nebo Renesanční sál Vatikánského muzea - nebo amsterodamskou Van Goghovu sbírku. Avšak takové řeči kolovaly o Arnoldovi neustále. Byl totiž na to tím správným

typem překupníka. Nic z toho možná nebyla pravda, avšak to, že se nikdy nevyjadřoval, jako by dávalo tušit určité napětí.

"Povšimněte si, jak se ten obraz, který jste sehnal pro Heidi, vryl Freye do podvědomí," poznamenal jsem, abych mu zlepšil náladu. Freya nakláněla hlavu na několik centimetrů od obrazu, aby si na něm mohla prohlížet skvrnku po skvrnce, a lidé za ní neviděli než její plavé vlasy. Ohman k ní zaletěl pohledem a pousmál se. Přivezl sem Moneta ze své poslední výpravy na Zemi a musel zřejmě dost bojovat, aby ho získal. Jak anglické rodině, která obraz vlastnila, tak britské vládě se muselo za nákup a povolení k vývozu hodně zaplatit, a jen to, že se Merkur všeobecně považuje za největší umělecké muzeum lidstva, přispělo ke kladnému vyřízení celé záležitosti u soudu. Pro Arnolda to byl jeden z nejhezčích okamžiků. Nyní na mou poznámku reagoval. "Asi bychom ji měli trochu poodtáhnout, aby viděli i ostatní."

"Třeba by se to povedlo, kdybychom se do ní opřeli oba," usoudil jsem. Zvedli jsme se a postavili se vedle Freyi. Harvey Wahburn, v obličeji zarudlý a vypadající velice unaveně, se k nám přidal a společně jsem přesvědčili Freyu, aby si tu nádheru nenechávala jen pro sebe. Ohman a Butler se o něčem radili, pak vstoupili do vily prosklenými dveřmi, vedoucími do koncertního salónku. Tam se Heidin orchestr proháněl po stupnicích Musorgského Chatrče Baby Jagy. To znamenalo, že se přiblížila doba, kdy se Velká brána otevře (v tomto směru má Heidi spolehlivé informace). Skutečně, když Musorgského hudba přeburácela z Chatrče Baby Jagy na Velkou Kijevskou bránu, vzduch pod kupolí rozřízly dva šipky bílého světla. Odevšad zazněly výkřiky a fanfáry, až téměř zdusily zesílený zvuk našeho orchestru. Velká brána se zvolna otevírala, a když se otevřela, světelné oštěpy zmohutněly na silné, máslově zlaté trámce vzduchu. Za jejich okázalé, téměř oslepující záře se poprvé z vily vynořila Heidi Van Seegerenová - kráčela v duchu přehnaného Maazelova ritardanda, které její dirigent Hiu používal při každém Dni slunce, když se hrály Obrázky z výstavy. Toto ritardando posunulo hudbu od pouhého velkolepého do vyložené bombastického zvuku, a Heidi trvalo více než minutu, než přešla úzké nádvoří. Avšak řekl bych, že to nebylo tak docela hloupé - zjevit se za toho obřadního okamžiku a záplavy světla, zdánlivě zhušťujícího vzduch na hmatatelný gel. To světlo a hřmot, které probudily k životu šediváci a četné orchestry ze sousedství, z nichž každý produkoval svou vlastní předebru či fanfáru (Coriolan zazníval z jedné strany, 1812 ze strany druhé), vytvářely komplexní, a snad bych mohl říci hlučný estetický zážitek, takže to, po čem jsem v té chvíli toužil nejméně, byl další pohled na tu Monetovu strašnost. Jenže Freya nedopustila, aby tomu bylo jinak.

"Ještě nikdy jsi ten obraz neviděl, když je Velká brána otevřená," prohlásila. "A to je jediný důvod, proč jsem tě sem dnes vzala."

"Rozumím." Ve skutečnosti jsem sotva co viděl. Jak mě Freya vedla za paži k obrazu, nechtěně jsem pohlédl přímo do žhnoucích žlutých prutů slunečního světla a pronikavě modré abstraktní obrazce se mi roztančily před očima. Spíše jsem slyšel, než viděl, že se k nám přidal Harvey Washburn. Teprve o mnoho mrknutí později jsem mohl spolu s ostatními věnovat pozornost velkému plátnu.

No, v hustém, rozžářeném vzduchu Monet skutečně žhnul, vyzařoval světlo jako lampa chvějící se vlastní energií. Ten pohled zapůsobil i na mě.

"Ano," přiznal jsem se Freye a Harveymu, "vidím, jak přesně rozmístil ty kopečky barvy, a vidím, jak ostře a bytelně vystupuje katedrála pod tou záplavou světla, ale je to jako za Dne slunce, rozumíte, je to přehnané. Výsledek je moc křiklavý, skutečně, je toho až moc."

"Ale ten obraz zachycuje polední náladu," řekl Harvey, "a jak vidíte, poledne může být hodně křiklavé."

"Jenže tady jsme v Terminátoru! Šediváci rozprášili do vzduchu spoustu talku, aby to tak vypadalo!"

"No a co?" zeptala se Freya, popuzeně a netrpělivě. "Přestaň filozofovat, Nathanieli, a jen se dívej. Dívej. Není ten obraz nádherný? Nemáš dojem, že se věci někdy tak mohou jevit? Viděls kámen na slunci?"

"Hm..." Jsem až úzkostlivě čestný, a kdybych měl něco říct, musel bych připustit, že z obrazu určitá síla vyzařuje. Obraz žhnul, přitahoval oči - linulo se z něho světlo tak neúprosně jako sluneční paprsky, které se rozlévaly od Velké brány ve Stěně rozbřesku k zakřivené strně průhledné kupole.

"Hm?" pronesla Freya vyzývavě.

"Hm, ano," vzdal jsem se, "ano, když vidím to průčelí katedrály. V tom Rouenu muselo být tenkrát ale horko. Vypadá to, jako kdyby Monet viděl Terminátor za Dne slunce - jeho plátno se zdejšími světlem tak dobře ladí."

"Ne," odpovídala Freya, ale přimhouřila levé oko -to vždy dělá, když přemýšlí.

Přidal se Harvey. "V Terminátoru si světlo přizpůsobujeme, a tak je to otázka představitivosti, jako u tohoto obrazu. Nemělo by vás překvapit, když se vyskytnou podobnosti. My si toho světla ceníme, protože ho vytvořili na svých plátnech staří mistři."

Potřásl jsem hlavou na znamení nesouhlasu a pohybem ruky upozornil na vřeštivý blázinec kolem nás. "Ne. Jsem přesvědčen, že tohle jsme vytvořili my sami."

Freya a Harvey se zasmáli v euforii, jakou Den slunce evokuje.

Z útrob vily znenadání zaznělo pronikavé zaječení. Freya se rychlým krokem přenesla přes nádvoří do hudebního salónku, a já jsem spěchal za ní. Oba jsme však zapomněli, že na Den slunce uspořádala Heidi ve své vile všechno tak, aby jásavé slunce proniklo do všech koutů, a když jsme tedy proběhli kolem zmlklé kapely do haly, sežehlo nás světlo z velkého zrcadla, umístěného v ústřední síni vily. Odněkud zevnitř dosud zaznívaly ječivé výkřiky, ale my jsme jen klopýtali - jasně pulsující hra světél v očích nás oslepovala, a jestli to chcete slyšet jinak, na sítnici nám tančil Monet - zatímco do nás vrážely neviditelné osoby a zrcadla se třísťila o podlahu. A síň byla vyvýšená, takže občasné schody v chodbě nám podrážděly nohy. "Vražda!" vykřikl kdosi. "Vražda! Tamhle utíká!" A potom jsme všichni pobíhali v chodbě jako psi - slepi psi - kteří štěkají na neviditelnou kořist. Z pozadí do běla rozžhaveného zrcadla vyskočila nějaká postava, a Freya a já jsme ji zadrželi v hlavní síni.

Když mi proud sekund vrátil schopnost vidět, zjistil jsem, že jsme chytili George Butlera. "Co se děje?" zeptal se

George až příliš zdvořile na člověka, kterého napadla Freya Grindaviková.

"Na to se nás neptejte," odsekla Freya podrážděně.

"Vražda!" zavřískla Lucinda z chodby, která vedla ze síně přímo na nádvoří. Vyskočili jsme a prodírali se do chodby. Hned za prvním zrcadlem, roztržštěným na mnoho kusů, leželo mužské tělo. Ten člověk, když klesl k zemi, plazil se zřejmě k nádvoří, jedna jeho paže a prst, vystrčený dopředu, dosud ukazoval k nádvoří.

Freya k ležícímu přistoupila a nedočkavě mu otočila hlavu. "To je ten Musgrave," zjistila a mžourala očima, aby lépe viděla. "Je mrtvý, úplně. Praštilo ho do hlavy zrcadlo, to je jasné."

Připojila se k nim Heidi Van Seegerenová. "Co se děje?"

"To jsem se ptal i já," přidal se George Butler.

Freya jí vysvětlila situaci.

"Zavolej policii," obrátila se Heidi na Lucindu. "A mám za to, že se odtud nesmí nikdo vzdálit."

Povzdechl jsem si.

A tak jsem se opět ocitl v tenatech vyšetřování zločinu. Pomáhal jsem Freye tím, že jsem obcházel nádvoří a uklidňoval otřesené a nervózní hosty. "Ano, promiňte mi, velice lituji, že vám musím oznámit, ano, lituji - je to k neuvěření, ano - že tady v domě, jak se zdá, nemohl někdo vystát tajemníka Musgrava," a pozoroval jsem, zda někdo nevyskočí, nebo nezbledne, nebo nezačne prchat, když mu to řeknu. Pak jsem ovšem musel ohleduplně připravit všechny na myšlenku, že jsou podezřelí a že je bude vyslýchat Freya a policie. "Ne, ne, samozřejmě že nejste z ničeho podezřelí, něco takového by nás ani nenapadlo. Freya chce jen vědět, jestli jste něco neviděli, co by mohlo pomoci," a tak dále.

Načež jsem musel udělat pro Freyu náročný časový rozvrh výsledků, a současně se ode mne očekávalo, že budu dávat pozor na cokoli podezřelého. Ach jo, ta špinavá práce je skutečně vždycky na Watsonovi. Není divu, že pokaždé vypadáme jako hlupáci, když detektiv odhalí, jak to bylo - nikdy nemáme čas ani si fakta utřídit, natož hloubat nad tím, co znamenají. Toho dne jsem se dostal pouze k útržkům. Lucinda mi šeptem sdělila, že Musgrave, než si ho najala Heidi, pracoval pro George Butlera. Harvey Washburn mi řekl, že Musgrave býval kdysi výtvarníkem a že se přestěhoval ze Země na Merkur teprve nedávno - ten dnešní Den slunce byl jeho první. Nezabralo mu tedy moc času najít si místo u Butlera, nechat se od něho vyhodit a pak se dát najmout Van Seegerenovými. Mělo to však nějaký význam?

Později toho dne jsem hovořil s jednou policistkou ze skupiny, která dostala případ na starost. Pro ni znamenalo úlevu, že Freya Grindaviková nabídla pomoc - terminátorská policie je slabá a při obtížnějších případech často spoléhá na pomoc slavného detektiva z města. Policistka mi poskytla všeobecné informace o tom, co zjistili; Lucinda uslyšela výkřik o pomoc, vstoupila do hlavní síně a uviděla zakrvácenou postavu, jak se plazí chodbou k nádvoří; vykřikla a rozběhla se pro pomoc, ale teprve, až v chodbě si uvědomila, co se stalo, a propadla panice; následoval zmatek a každý vyprávěl něco jiného, nesouvislého.

Po tomto rozhovoru jsem neměl již nic na práci, proto jsem všem hostům, drženým odděleně, donesl kávu a pomohl posbírat některá z rozbitých zrcadel a krátil si čas prolézáním Heidiny vily - po rukou a kolenou jsem s policejními roboty studoval skvrny na koberci.

Když Freya s výsledky skončila, slíbila Heidi a policii, že si vezme případ na starost až do jeho vyřešení - alespoň prozatím. "Dělám to jediné proto, že mě to baví," vysvětlovala podrážděně. "A budu se případu věnovat tak dlouho, dokud mě bude bavit. A ten mě baví bude."

"Ano, samozřejmě," souhlasili policisté, kteří něco takového slyšeli již dřív. "Přesně tak dlouho, jak dlouho budete případ řešit."

Freya přikývla a odešli jsme.

Oslava Dne slunce již dávno skončila, Velká brána byla zavřena a kupolí znovu zářila černá obloha. Zeptal jsem se Freyi: "Víš o tom, že Musgrave pracoval pro Butlera? A že přišel ze Země teprve nedávno?" Abyste rozuměli, jakmile se dostanu na stopu, upnu se na případ a dělám vše, aby byl vyřešen.

"Ano, Nathanieli," odpověděla, "to vím a ještě víc. Musgrave ukradl Washburnovi myšlenku na první seriál obrazů, vydíral jak Butlera, tak naši hostitelku Heidi, aby u nich dostal práci - aspoň tak dovozují z jistých skutečností, které se týkají jejich nedávné a velice pochybné fúze, do níž mě zasvětili. A pokusil se znásilnit Lucindu, která je zasnoubena s kuchařem Delaurencem..." Dlouze si povzdechla. "Motivy jsou všude."

"Ten Musgrave byl zřejmě zcela opovrženímhodné individuum," poznamenal jsem.

"Ano. Nenapravitelný vyděrač."

"A to ti samo o sobě nic nenaznačuje?"

"No. Nevím, proč jsem souhlasila, že ten případ vyřeším. Pustila jsem se do toho bohlavu a nejlepší stopa, co mám, je to, co jsi naznačil ty."

"Ani jsem netušil, že něco naznačuji!"

"Objevila se vyhlídka na nevědomost, která může hodně pomoci."

"Je tedy důležité, že Musgrave přišel ze Země teprve nedávno?"

Zasmála se. "Zastavme se na Plaza Dubrovnik na nějaké jídlo. Jsem úplně vyhladovělá."

Uběhly téměř tři týdny, ale Freya se neozvala, a já jsem začínal mít podezření, že se případu vůbec nevěnuje. Víte, Freya zcela postrádá smysl pro chápání, co je dobré a co špatné - pro ni jsou takové případy hračkou, kterou je možno odhodit, když se ukáže, že jsou příliš namáhavé. Nejednou radostně přiznala, že prohrála, a lehkovězně zapoměla na všechny sliby, které možná dala. Freya nemá žádnou morálku.

Zastavil jsem se tedy jednou navečer u ní doma nedaleko Plaza Dubrovnik, abych ji probudil z neodpovědné letargie. Když se objevila ve dveřích, měla na tváři a pažích skvrny od barev.

"Freyo," spustil jsem zhurta, "jak ses mohla začít věnovat novému hobby, když je tady případ, který máš řešit?"

"Je ode mne velkorysý, když tě po tak falešném obvinění pozvu dál," řekla. "Budeš však muset svá slova odvolat." Zavedla mě dolů po schodech do laboratoře v suterénu, která se rozprostírala po celé šířce a délce domu. Tam na velkém stole s bílou deskou ležel Monet Heidi Van Seegerenové - vypadal jako plastická geologická mapa nějakého území pozeňnaně obdařeného horami.

"Co to je?" vykřikl jsem. "Proč je tady?"

"Myslím, že je to padělek," vysvětlila krátce a vrátila se k počítačové klávesnici.

"Počkej!" zvolal jsem. Kolem obrazu na stole se povalovaly svítky záznamového papíru, laboratorní poznámkové sešity a něco, co vypadalo na černobílé snímky obrazu. "Co tím chceš říct?"

Neobrátila se ke mně dřív, než skončila s tukaním do klávesnice. "Chci tím říct, že si myslím, že je to padělek!"

"Ale já jsem se domníval, že falšování uměleckých předmětů vymizelo. Padělek se dá velice snadno poznat."

"Chá!" pohrozila mi našťavaně prstem. "Na takové tvrzení sis vybral nevhodnou chvíli. Obecně takový názor existuje, ale nemusí být pravdivý."

Zadíval jsem se na plátno pozorněji. "Co tě vede k domněnce, že to není originál? Myslel jsem, že ten obraz je považován za mistrovské dílo své doby."

"Něco, co jsi tehdy poznamenal, mě donutilo, abych o tom pochybovala," přiznala se. "Poznamenal, že ten obraz vypadá, jako by ho vytvořil umělec, který věděl, jaké je v Terminátoru světlo. To se mi zdálo výstižné a díky tomu jsem si vzpomněla, že jedním z klasických znaků padělku je pocit anachronismu - že totiž padělatel do svého vnímání minulosti vnáší určitý prvek své doby, který je takovou součástí jeho citovosti, že si jej ani neuvědomuje. Viktoriánci tedy padělávali renesanční tváře se sentimentem, kterému jenom oni nemohli v té chvíli rozumět."

"Chápu," přikývl jsem chytrácky. "Skutečně to vypadá, jako by katedrálu zalévalo světlo Dne slunce, že?"

"Ano. Problém je v tom, že jsem v technické charakteristice obrazu dosud nenašla nic, co by na padělek ukazovalo." Potřásla hlavou. "A to je to, co mi po třech týdnech nepřetržitého provádění chemických analýz začíná dělat starosti."

Něco mě napadlo a řekl jsem: "Jenže, Freyo, má tohle všechno nějaký vztah k Musgravově vraždě?"

"Myslím, že má," odpověděla. "A pokud nemá, je to v každém případě zajímavější. Věřím však, že má."

Přikývl jsem. "Co jsi vlastně zjistila?"

Ironicky se usmála. "Skutečně to chceš vědět? Tak jo. Nejlepší zkouškou na anachronismus je polonium 210, radium 226 v rovnováze..."

"Freyo, prosím, žádný žargon."

"Žargon!" V pohrdání nade mnou povytáhla obočí. "Nic takového neexistuje. Inteligence je jako plíseň v Petriho misce - jak se stále hlouběji zažírá do agaru reality, jazyk se musí úměrně stávat bohatší, aby popsal, co se stravuje. Každá specialita dává ve své oblasti nový slovníček, a dočká se obviňování, že si vymýšlí žargon, od těch, kteří nevědí, co se sluší a patří. Jsem překvapena, že takový nesmysl slyším právě od tebe. Vlastně ani ne."

"Dobrá, dobrá," řekl jsem s rukama vzhůru. "Přesto mi však musíš sdělit význam toho, co mi chceš sdělit."

"Sdělím. Především jsem analyzovala plátno. Jeho materiál a vazba odpovídají charakteristickým znakům plátna, vyráběného továrnou nedaleko Paříže, která po celou dobu, co Monet maloval obrazový seriál s rouenskou katedrálou, byla jeho dodavatelem. Tkanina i klíh se zdají být velmi staré, ale neexistuje žádná technika, kterou by se dalo jejich stáří přesně určit. A nenašla se žádná stopa po rozpouštědlech, které snad mohly být použité ke stažení barvy z původního obrazu z té doby. Pak jsem se vrhla na barvy. Zatím je ti to jasné?" zeptala se důrazně. "Na barvy."

"Můžeš pokračovat bez dalšího sarkasmu, pokud se ovšem dokážeš ovládat."

"Paleta umělce tak slavného, jako byl Monet, byla detailně prostudována, a proto víme, že měl raději kadmiovou žlut' než chrómovou nebo neapolskou žlut', že měl ve zvyku používat spíše berlínskou než kobaltovou modř, a tak dále." Poklepala prstem na modré skvrny u základny katedrály. "Berlínská modř."

"Ty jsi z plátna odloupla barvu?"

"Jak jinak jsem ji měla analyzovat? Ujišťuji tě však, že jsem odebrala velice malé vzorky. Ať už je pravda, týkající se toho obrazu jakákoli, je to přece jenom mistrovské dílo, a já bych mu neublížila. Kromě toho jsem většinu zkoušek dělala s bělobou, které je, jak vidíš, skutečně hodně."

"Proč s bělobou?" Předklonil jsem se, abych se na plátno podíval zblízka.

"Protože olovnatá běloba je jedním z nejlepších datovacích prostředků, jaké máme. Přibližně v době, kdy žil Monet, se výrobní způsoby často měnily a každá změna ve výrobě měla za následek pozmeněné chemické složení barvy. Po roce 1870 se například používala levnější zinková běloba, takže v Monetově olovnaté bělobě by mělo být více než jedno procento zinku."

"A našlas ho tam?"

"Ano. Atomové absorpční spektrum ukázalo..." Prohrábla hromádku záznamového papíru na stole. "No, můžeš mi to věřit..."

"Věřím."

"Téměř dvanáct procent. A v olovnaté bělobě z konce devatenáctého století by mělo být stříbra kolem čtyř dílků na milión. A u této barvy je. Ta barva neobsahuje ani žádnou nerozpustnou sloučeninu antimonu, která by tam byla, kdyby byla vyrobena po roce 1940. Rentgenogram -" rozvinula kus záznamového papíru a ukázala na tři ostré vrcholky za sebou, které přístroj zakreslil, "- je zcela v pořádku, a je zde správné zastoupení polonia 210 a radia 226. Mimochodem, to je velice důležité, protože při výrobě olovnaté běloby se radioaktivní rovnováha některých prvků poruší a trvá dobrých tří sta let, než se rozpadem opět obnoví. A tato barva takovou rovnováhu má."

"Takže barvy jsou Monetovy," dovedl jsem. "Nedokazuje to, že obraz je původní?"

"Možná," připustila. "Ale když jsem všechny ty analýzy prováděla, napadlo mě, že pokud jde o Monetovu paletu, moderní padělatel má právě tolik informací jako já. S moderní laboratoří k dispozici by bylo možné takové informace

využít jako - tak říkajíc - recepturu a pak syntetizovat barvy tak, aby té receptuře přesně odpovídaly, I radioaktivní rozpad olovnaté běloby se dá zregulovat tím, že se již na začátku předejde porušení radioaktivní rovnováhy!"

"Nebylo by to moc komplikované?"

Freya na mě upřela zdrcující pohled. "Nathanieli, je zřejmé, že máme co do činění s velmi, velmi pečlivým padělatelem. Ale jak jinak, v našich moderních časech, by se to dalo dělat jinak? Proč to vůbec jinak dělat? Dokonalý padělatel se musí snažit, aby si dal pozor na všechny možné zkoušky, a pak se v moderní laboratoři na všechny příslušné vybavit. Je to obdivuhodné!"

"Za předpokladu, že takový padělatel vůbec kdy existoval," poznamenal jsem pochybovačně. "Mám dojem, že všechno, co jsi tady udělala, vlastně dokazuje, že obraz je pravý."

"To bych neřekla."

"Avšak navzdory všem těm barvám vyrobeným podle - jak říkáš - receptury, padělatel musí obraz namalovat!"

"Správně. Udělat si o obrazu představu a namalovat ho. Přiznávám, že se případ stává velice úchvatný." Obešla stůl, aby si prohlédla obraz ze správného úhlu. "Skutečně si myslím, že je jedním z nejlepších ze série rouenské katedrály - je úžasné, že to padělatel dokázal."

"To vyvolává další otázku," usoudil jsem. "Nemá tohle dílo už pět set let? Jak je to s jeho historií?"

"Dobrá otázka. Myslím však, že jsem na to přišla, jak se jeho minulost vyrobila. Pojď nahoru - vyrušils mě, když jsem si dělala oběd, a mám hlad."

Sel jsem za ní do její rozlehlé kuchyně a posadil se do okenního výklenku, shlížejícího na střechy dolního města. Freya zatím krájela zeleninu.

"Víš, jakou má ten obraz historii?" zeptala se a vzhledla od utřené hlávky salátu.

Zavrtěl jsem hlavou. "Až dosud mě zas tak moc nezajímala."

Což je přiznání k estetickým vadám. Obraz byl vyfotografován na nejstarší výstavě v roce 1895 - Durand-Ruelova fotografie 5828 L 8451. Veškeré informace, přiložené k fotografii, našemu obrazu odpovídají - stejný název, velikost, umístění podpisu. Pak obraz na celé století zmizel. Zvláštní. Ukázalo se však, že ho měla jakási Evansova rodina v anglickém Aylesbury. Když si Evansovi dali opravit na obrazu jeden roh, veřejnost se o něm znovu dozvěděla, a obraz vyfotografovali pro desítku publikací jedenadvacátého a dvaadvacátého století. Poté se po něm opět slehla zem, ale je stejně dobře zdokumentován jako kterýkoli jiný z té řady, který se nachází v soukromých rukou."

"Přesně o to mi jde," řekl jsem. "Jak se dá taková historie změnit?"

Freya, která právě míchala salát, se usmála. "Sama jsem o tom určitou dobu přemýšlela. Zamysli se však nad tím znovu, Nathanieli. Jak jsme se dozvěděli to, co o minulosti víme?"

"No," zaváhal jsem, byl jsem poněkud v rozpacích. "Z databanky, asi. A z knih... z dokumentů... od historiků..."

"Od historiků!" Zasmála se. Dala mně a sobě mísu a posadila se naproti. Když jsem si nabral salát, pokračovala.

"Chceme se dozvědět něco o minulosti. Zajdeme tedy do knihovny a posadíme se k terminálu. Vytáhneme si seznam odkazů nebo bibliografický rejstřík a vybereme si, když budeme chtít, knížky, které bychom rádi měli v ruce. Navolíme příslušný kód, tiskárna nám vytiskne příslušnou knihu a z počítače vyklouzne tiskovina do našich rukou." Odmlčela se a vidličkou nabrala několik soust salátu. "O minulosti se tedy dozvídáme pomocí počítačových programů. A šikovný programátor, rozumíš, dokáže program změnit. Do těch starých knih o Monetovi by bylo možné vložit několik stránek navíc, a tak doplnit do záznamů falešný obraz."

Zarazil jsem se, před ústy se mi chvělo rajske jablíčko. "Ale..."

"Pátrala jsem po originálu jakékoli z těch knih, v níž by byly fotografie našeho obrazu," přerušila mě. "Volala jsem po celém Merкуру a několika sběratelům prvotisků v knihovnách na Zemi - nevěřil bys, do jaké výše jsem vyhnala účet za telefon. Jenže původních tisků těchto knih o umění bylo velice málo, a i když první vydání někde jsou, nedají se najít. Na Merкуру žádná první vydání určitě nejsou, ani na Zemi jsem za tu krátkou dobu nic takového nenašla. Jako náhoda mi to začíná připadat velice nepravděpodobné - jako by zmíněné svazky, obsahující reprodukce našeho obrazu, existovaly jen v databankách, kde je lze měnit, aniž by se na to přišlo."

Obrátila svou pozornost k salátu, jídlo jsme dokončili beze slov. Celou tu dobu jsem horečně přemýšlel, a když jsme dojedli, zeptal jsem se: "A co ta fotografie z nejstarší výstavy?"

Kývla hlavou, udělal jsem jí radost. "Ta může být původní. Jenže na fotografiích Duranda-Ruela jsou čtyři nebo pět obrazů, které od té doby už nikdy nikdo neviděl. V tomto smyslu nabízí seriál rouenské katedrály padělateli dobrou šanci - od počátku se nikdy přesně nevědělo, kolik katedrál Monet namaloval. Zpravidla se uvádí dvaatřicet, ale na Durand-Ruelově seznamu jich je víc, a padělatel si ten seznam mohl prostudovat a vzít jeden z těch nezvěstných za předlohu k padělání. Kdyby si pomocí těch zapadlých knih o umění doplnil, co se s ním stalo naposledy, dostal by jeho poměrně kompletní rodokmen."

"Dala by se však v tomto smyslu doplnit databanka?"

"Nejsnadněji by se to dalo provést na Zemi," usoudila. "Ovšem banky, dokumentující staré knihy o umění, nejsou nijak dobře chráněny. Nikdo nepředpokládá, že by se do nich někdo chtěl dostat."

"To je úžasné," neudržel jsem se. "Ve své genialitě je to nevidané, byzantské!"

"Ano," souhlasila. "Je to svým způsobem krásné."

"Jenže nemáš žádný důkaz," připomenul jsem jí důrazně, "jen tuto překomplikovanou teorii. Nenašlas první vydání nějaké knihy, která by dokazovala, že . v knihách, dokumentovaných v počítači, je Heidin obraz doplněn, a na samotném obrazu jsi nezjistila žádný anachronismus."

Zasmušile poklepala vidličkou o prázdnou salátovou mísu, pak se zvedla, aby si nabrala novou porci. "Je to problém," připustila. "Pracuji také na předpokladu, že Sandor Musgrave našel o padělání důkaz. Já ho však najít nemohu."

Nikdy nebudiž řečeno, že Nathaniel Sebastian nehrál ve velkých kriminálních případech Freyi Grindavikové podstatnou roli. Byl jsem první, kdo si povšiml pocitového anachronismu na Heidině obraze, a nyní mě napadlo něco skutečně inspirujícího. "On ukazoval k nádvoří!" zvolal jsem. "Musgrave v poslední chvíli svého života ukazoval ze všech sil k nádvoří!"

"Toho jsem si povšimla," nenadchla se Freya.

"Ale Heidino nádvoří - víš - je uděláno z bloků doverských útesů! A Musgrave tím naznačoval Anglii. Není to možné? Moneta měli ve vlastnictví Angličani, než ho koupila Heidi - Musgrave chtěl třeba naznačit, že padělateli byli původní majitelé!"

Freya otevřela překvapením ústa a levé oko přimhouřila na úzkou štěrbinu. Vyskočil jsem z okenního výklenku s triumfálním výrazem. "Přišel jsem na to! Konečně jsem na tu záhadu přišel!"

Freya ke mně vzhledla a zasmála se.

"No tak, Freyo, musíš uznat, že jsem tě navedl na strašně důležitou stopu."

Zvedla se, najednou byla samá odměřenost. "Ano, ano, jistě jsi mě navedl. A teď, Nathanieli, vypadni, mám co na práci."

"Přivedl jsem tě tedy na důležitou stopu?" zeptal jsem se. "Musgrave naznačoval anglické vlastníky!"

Když mě doprovodila ke dveřím, usmála se. "Tvoje intuice detektiva se dá srovnat pouze s tvým sebevědomím. Teď mě nech pracovat, a já se ti určitě brzy ozvu." A s těmi slovy mě vystrčila na ulici. Mně nezbylo, než abych přemýšlel o případu sám.

Freya dodržela slovo a již za dva dny po našem kritickém obědě zaklepala na dveře mé městské vily. "Pojď se mnou," vyzvala mě. "Požádala jsem Arnolda Ohmana o schůzku. Chci mu položit pár otázek ohledně Evansovy rodiny. Město však Monetovo muzeum stěhuje, a on nás poprosil, abychom se s ním sešli tam venku."

Rychle jsem se přichystal a brzy jsme se vydali do Severní stanice. Dorazili jsme právě včas, abychom překročili mezeru mezi dvěma plošinami a ocitli se na nehybné rampě jedné z venkovních stanic, které Terminátor míjí. Tam jsme si najali auto a vyrazili na západ podél desítky masivních válcových kolejnic, po nichž město klouže. Brzy jsme nechali Terminátor za zády, a když jsme ujeli sedmdesát nebo osmdesát kilometrů po noční straně Merkura, stočili jsme se k severu, k Monetově kráteru.

Tat' Terminátoru leží velice blízko třicátého stupně šířky na severní polokouli a Monetův kráter není od ní daleko. Rychle jsme přejeli Shakespearovu pláň, přitom jsme projeli mezi krátery, pojmenovanými po velkých umělcích, spisovatelích a skladatelích z dob slavné minulosti Země, přejeli průsmyk mezi Brahmsem a Verdim a shlíželi na místo, kde Degas vráží do Bronteových. "Myslím, že chápu, proč se moderní umělec může uchýlit k padělatelství," poznamenala Freya. "Minulost z nás dělá nepatrná stvoření, stejně jako tato krajina."

"Ale přesto je to zločin," řekl jsem zarputile. "Kdyby se to stávalo často, nedokázali bychom rozlišit originál od padělků."

Freya neodpověděla.

Vyjel jsem vozidlem krátké stoupání, a vnořili jsme se do podúrovňové garáže Monetova muzea, které je zabudováno hluboko do jižního okraje obrovského kráteru, nesoucího umělcovo jméno. Jedna dlouhá stěna muzea představuje okno s výhledem na dno kráteru, takže je z něho vidět středový propletenec vrcholků, a zakřivená vnitřní stěna kráteru určuje v temné dálce horizont. Žaluzie se spouští, aby se chránila okna před žářem předlouhého merkurského dne, ale teď byly vytažené a černá pustina planety tvořila podivné pozadí barevným obrazům, vyplňujícím dlouhé místnosti muzea.

Byla zde spousta Monetových originálů, ale seriál rouenské katedrály reprezentovaly z největší části reprodukcce, uspořádané v jedné dlouhé galerii. Také ty jsme si prohlédli, když jsme hledali Arnolda.

"Vidíš, nejsou to jenom různé nálady jediného dne," poznamenala Freya.

"To ne, pokud toho dne nebylo podivuhodné počasí." Tři reprodukcce před námi zachycovaly náladu mlhavých dnů - dvě měly namodralý nádech, jako by byly ponořeny pod vodní hladinu, a třetí se ztrácela v jásavém, žlutém měsíčním oparu. Zřejmě zachycovaly jiný den než ty, které visely na protější straně místnosti a na nichž chladná průzračnost jitra ustupovala polední, kdy slunce jako by viselo jen pár metrů nad katedrálou. V muzeu roztřídili seriál do skupin podle barevnosti: Modrá skupina, Bílá skupina, Žlutá skupina a tak dále. Takový systém jsem nepovažoval za moudrý - nevypovídal nic víc než to, co člověk viděl na první pohled. Já bych seriál roztřídil podle počasí. Šlo by o jasný den, slibující velké horko, jasný zimní den s mrazivým a čistým vzduchem, mlhavý den a den, kdy se schyluje k bouři a kdy bouře nastane. Když jsem se se svým systémem svěřil Freye, nadšeně s ním souhlasila. "Heidin obraz tedy patří na nejvyšší místo v Bílé skupině a vyjadřuje nejsřiravější okamžik horkého dne."

"Velice správně. Je to úplný extrém, kdy sluneční světlo vypaluje kámen až na barevné skvrny."

"A tak padělatel extrapoluje Monetovo vnímání, vidíš?" poznamenala poněkud nepřítomně. "Ale nevidím Arnolda, a myslím, že jsme už prošli všechny sály."

"Nemohl se opozdit?"

"My sami jsme se dost opozdili. Říkám si, jestli už nejel zpátky."

"To je málo pravděpodobné," usoudil jsem.

Znovu jsme celé muzeum prošli a tentokrát jsem si těch barvami pocákaných obrazů, které stály před temným kráterem, nevšiml, ale o to důkladněji jsem prohlížel nejrůznější zákoutí galerie. Arnold nikde.

"Pojď," řekla Freya. "Mám dojem, že zůstal v Terminátoru, a teď mám ještě větší zájem si s ním pohovořit než předtím."

Vrátili jsme se tedy do garáže, nastoupili opět do auta a znovu vyjeli na pustý a spálený povrch Merkuru. O půl hodiny později jsme měli kolejnice Terminátora na dohled. Těch dvanáct masivních, stříbřitých válců, uložených na

úzkých pylonech ve výšce pět metrů nad povrchem, se před námi rozprostíralo od obzoru k obzoru. Od východu se sunulo vlastní město, klouzalo přes úbočí kráteru Wang Wei tak pomalu, že bychom jeho pohyb nedokázali postřehnout, kdybychom mu nevěnovali zvláštní pozornost, jako gigantické polovejce, vyplněné barvami střech a zahrad a šedí kamenů budov, choulících se k terasovitě Stěně rozbřesku.

"Budeme muset jet na západ k další stanici," upozornil jsem. A tam, na kolejnici, která nám byla nejbližší, jsem náhle něco zahlédl: nahofe, na obrovském válci, spočívala, s rukama a nohama rozpřaženými, lidská postava v lehkém, zeleném denním skafandru. Zastavil jsem auto. "Podívej!"

Freya upřela přes okno pátravý pohled. "Měli bychom se tam jít podívat." Pracně, ale rychle jsme se nasoukali do denních skafandrů, patřících k výbavě auta, zaklapli na ně přilby a vyklouzli přestupním uzávěrem na volné prostranství. Žebřík nás vyvedl na nejbližší opěrný pilon a přes tunel samotné válcové kolejnice. Jakmile jsme se dostali na povrch kolejnice, mohli jsme se po jejím širokém hřbetě bezpečně pohybovat.

Ta postava, kterou jsme zahlédli z auta, byla teď pouhých deset metrů od nás. Rozběhli jsme se k ní.

Byl to Arnold, roztažený v poloze pro ukřižování a přibitý na místě třemi velkými, přísavnými, plochými sponami, které byly připoutány k jeho zápěstí a kotníkům a pak přichyceny k válci. Odvrátil pohled, kterým zádumčivě sledoval pomalu se přibližující město a pohlédl na nás, oči za svým lícnicovým průzorem rozevřel dokořán. Freya se naklonila a zapnula na jeho přilbě interkom.

"... jsem rád, že vás vidím!" křičel Arnold ochraptěle. "Ty spony drží jako blázen!"

"Jsou ke kolejnici přísátý, že?" řekla Freya.

"Jo!"

"Kdo vás sem položil?"

"Nevím! Vyjel jsem, abych se s vámi setkal v Monetově muzeu, a poslední, na co si pamatuji, je to, že jsem tam byl v garáži. Když jsem přišel k sobě, byl jsem tady."

"Bolí vás hlava?" zeptal jsem se.

"Ano. I když spíš jako kdyby mě omámili plynem, ne omráčili. Ale... město... právě před chvílí se přehouplo přes horizont. Nemohli bychom povídání odložit, až mě osvobodíte?"

"Uklidněte se," řekla Freya a šťouchala botou do jedné ze spon. "Jste si jist, Arnoldo, že nevíte, kdo vám to udělal?"

"Samozřejmě! Vždyť jsem to už řekl. Prosím vás, Freya, nemůžeme si promluvit, až budu volný?"

"Spěcháte, Arnoldo?" zeptala se Freya.

"To je snad pochopitelné!"

"Není třeba se znepokojovat," ujistil jsem ho. "Jestliže se nám nepodaří vás odpoutat, vyčmuhají vás smetadla a osvobodí." Pokusil jsem se jednu sponu nadzvednout, ale ani jsem s ní nepohnul. "Určitě to nějak dokážou - jsou tu přece od toho."

"To je fakt," uznal Arnold.

"Zpravidla ano," neodpustila si Freya. "Arnold si však asi neuvědomuje, že v poslední době jsou smetadla poněkud nespolehlivá. Před několika týdny připoutal vrah svou oběť na kolejnici právě tak, jak jste připoután vy, Arnoldo, a pak nějakým způsobem vyřadil z činnosti smetadlové senzory. Jedna z náprav tu nebohou oběť rozšrotovala na molekuly. Ututlalo se to, aby se podobné pokusy neopakovaly, ale od té doby smetadlové senzory nefungují úplně spolehlivě a dvě nebo tři sebevraždy dopadly zcela úspěšně."

"Tohle asi není ten nejvhodnější okamžik, abys nám o tom vyprávěla," upozornil jsem Freyu.

Arnold vyrazil ze sebe přiškrcený zvuk, který jsem považoval za souhlas.

"No," opáčila Freya, "myslela jsem, že bychom si v tom měli udělat jasno. Teď dávejte pozor, Arnoldo, musíme si pohovořit."

"Prosím vás," zaúpěl Arnold. "Nejdříve mě osvobodte, pak si promluvíme."

"Ne, ne..."

"Ale Terminátor je odtud pouze kilometr!"

"Z vaší polohy je zkreslený výhled," vysvětlila mu Freya. "Město je nejméně tři kilometry daleko."

"Spíš dva," usoudil jsem, jelikož jsem již dokázal rozeznat jednotlivé střechy pod Stěnou rozbřesku. Město ve skutečnosti svítilo tlumeným světlem jako velká, skleněná lampa a zalévalo okolní krajinu nazelenalou září.

"A při třech celých čtyřech desetinách kilometru za hodinu," pokračovala Freya, "nám to dává téměř hodinu času, že ano? Takže mě, Arnoldo, poslouvejte. Monetova katedrála, kterou jste prodal Heidi, je padělek."

"Co?" vykřikl Arnold. "Samozřejmě, že není! A důrazně vám připomínám, že teď není čas ..."

"Je to padělek. Teď chci, abyste mi řekl pravdu, nebo vás tady nechám na vyzkoušení spolehlivosti smetadel." Předklonila se, aby shlížela Arnoldovi přímo do očí. "A taky vím, kdo ten padělek namaloval."

Arnold k ní bezmocně vzhlížel.

"A ten vás sem ke kolejnici připoutal, že?"

Arnold pevně zavřel oči a zvolna přikývl. "Asi ano."

"Jestli tedy chcete, abych vás osvobodila, musíte mi svatosvatě slíbit, že budete postupovat podle plánu, který jsem na toho padělatele vymyslela. Uděláte, co vám řeknu, rozumíte?"

"Rozumím."

"Souhlasíte?"

"Souhlasím," vysoukal ze sebe Arnold. "A teď mě osvobodte!"

"Tak jo." Freya se narovnala.

"Jak to chceš udělat?" zeptal jsem se.

Freya pokrčila rameny. "Nevím."

Při těch slovech Arnold zakvílel, vykřikl něco o proradnosti, stával se hysteričtější a hysteričtější...

"Nechtě toho!" zvolala Freya. "Začínáte se chovat jako člověk, který až příliš často přecházel přes sluneční stranu. Ty přísavné spony jsou trochu něco jiného než dětské šipky." Sklonila se, uchopila jednu sponu a zatáhla za ni celou svou obrovskou silou. Spona se ani nepohnula. "Hm-m," zabručela zamyšleně.

"Freyo," ozval se Arnold.

"Moment," odpověděla a zamířila po hřbetu válce zpět k tunelu s žebříkem a v tunelu zmizela.

"Vykašlala se na mě," zasténal Arnold. "Nechala mě, aby mě to rozdrtilo."

"To bych neřekl," namítl jsem. "Určitě šla do auta pro nějaký vhodný nástroj." Kopal jsem vši silou do spony, která poutala Arnoldovy nohy k válci, a dokonce se mi podařilo jí o pár centimetrů po zakřiveném povrchu pohnout, což mělo za následek jen to, že se Arnold více protáhl. Kromě toho se mi víc nepodařilo.

Když se Freya vrátila, měla v rukou tyč, na jednom konci zahnutou. "Páčidlo," poučila nás.

"Kde jsi to našla?"

"Samozřejmě, že v autě, ve skřínce na nástroje. Tak." Rozkročila se nad Arnoldem. "Jestliže tento konec vtlačíme pod vaše náramky, určitě dostaneme dost velkou pákovou sílu, abychom je povolili. Válec je mírně zakřivený, přísavná síla spony se musí poddat - asi tady." Vrazila krátký konec tyče pod okraj spony, která držela nohy, a za její volný konec zatáhla. Z interkomu nebyl slyšet ani dech, její bledé tváře zrudly - pak Arnoldovy nohy vylétly náhle vzhůru až nad jeho hlavu, přičemž jeho ruce a krk se zkroutily do nebezpečného úhlu. A současně se Freya nedobrovolně odpotácela ke kraji válce, provedla ukázkový přemet a přistála na nohou na zemi pod námi. Než se zase dostala k nám zpátky, pokusil jsem se uvolnit napětí, působící na Arnoldův krk, ale z jeho úzkostlivého kvílení jsem usoudil, že mu dosud moc dobře není. Když k nám Freya dorazila, rychle zasunula páčidlo pod sponu, která poutala Arnoldovo pravé zápěstí, a povolila ji. Tím se dostal Arnold do polohy, v níž visel po boku válce za levé zápěstí - avšak Freya jedním tvrdým úderem také tuto sponu uvolnila, a Arnold zmizel. Předklonili jsme se tak, abychom ho viděli, právě jak dopadl na zem jako pytel. "Jste v pořádku?" zvolala Freya. Místo odpovědi Arnold zasténal.

Vzhledl jsem a uviděl, že Terminátor je málem nad námi. Téměř mimoděk jsem zamířil k žebříkovému tunelu. Freya šla za mnou a sestoupili jsme na zem. "Je zneklidňující, že člověk nemůže smetadlům věřit," poznamenal jsem, když se mi tlukot srdce zpomalil.

"Nathanieli," řekla Freya a něco v jejím hlase připomínalo podrážděnost, "to všechno jsem si vymyslela, a ty to víš."

"Ach ano, ovšem."

Arnold se usilovně snažil posadit, když jsme k němu přistoupili. "Můj kotník," zasténal. Pak příval zeleného světla z Terminátoru zmizel, stejně tak noční obloha - město se sunulo nad námi a nás obklopovalo přitímí, přerušované občas obíhajícími světlem. Všechna dvanáct obrovských kolejnic zmizelo, polkla je pouzdra z široké, kovové základny města. Pouze volné, podélné mezery, umožňující průchod přes pylony, ukazovaly, kde jsou pouzdra, a na chvíli se zdálo, že stojíme v temnotě mezi dvěma světy, oddělenými polem pylonů.

Mezitím nad námi nehlučně přelouvalo město, poháněné rozpínáním samotných kolejnic. Rozumějte, slitina, z níž jsou kolejnice zhotoveny, vydrží teplotu 425 stupňů za merkurského dne, ale při této teplotě se válce o něco rozeprnou. Zde na Terminátoru je oblast, v níž rozpínání válců začíná, a hladká pouzdra nad námi v té chvíli lícovale s válci tak těsně, že jak se válce rozpínaly, město bylo posunováno k chladnějším, tenčím úsekům kolejnic západním směrem. Město je tedy na sluneční pohon, i když se slunečním paprskům nikdy plně nevystaví. Ta hnací síla je ve skutečnosti tak velká, že odporový systém, zabudovaný v pouzdrech, dává obrovské množství energie, kterou Terminátor tak úspěšně prodává zbytku civilizace.

I když jsem uvedenému mechanismu rozuměl již několik desítek let, nikdy dřív jsem ho z takového pohledu neviděl, a přesto, že jsem pocítil určitý neklid, když jsem stál pod naším úžasným městem, fascinovalo mě pozorovat jeho širokou, vyboulenou, stříbřitou základnu, majestátně klouzající směrem k západu. Po dlouhou dobu jsem ji s úžasem sledoval.

"Pojďme raději do auta," ozvala se Freya. "Až město přejede, vyjde velmi brzy slunce a pak se dostáneme do maléru."

Jelikož Arnold byl dosud připoután ke sponám a měl přinejmenším vymknutý kotník, nemohli jsme s ním postupovat nijak rychle, i když jsme ho nesli na popruzích mezi sebou. Ještě jsme se s ním vlekli, když se nad námi přesunula Stěna rozbřesku, a náhle bylo opět vidět všech dvanáct kolejnic a hvězdy mezi nimi. "Teď už ale musíme zrychlit," vybídla Freya. Pouhých dvě stě metrů nad námi zářil jasně bílým světlem samotný vrcholek Stěny rozbřesku, jak na něj dopadalo sluneční světlo. Blížilo se svítání. V záři odraženého světla jsme ve všech podrobnostech viděli stopy po pneumatikách, vyryté do půdy pod válci a na chvíli jsme měli oči téměř přehlacené tou podívanou. "Podívej!" vykřikla Freya, jednou rukou si stínila oči a druhou ukazovala na šikmou městskou stěnu, spalovanou sluncem. "Tohle je inspirace pro našeho Moneta, nemyslíš?"

I když jsme spěchali, velká rouenská katedrála Merkura se od nás vzdalovala. "Tak to nepůjde," rozhodla Freya. "K autáku je to už jenom kousek, ale musíme to vzít fofrem. Tak, Arnoldo, dovolte, já vás ponesu ..." A hodila si Arnolda na záda jako ranec a zbytek cesty s ním tak běžela. Když jsme ho protlačovali přestupním uzávěrem, jazýček sluneční korony šlehl přes horizont a oslepil nás. Pocítil jsem spalující vlnu, v hrdle mi vyprahlo. Nyní jsme se ocitli na světelném okraji terminátorové zóny, a zatímco východní svahy žhnuly do běla, svahy, sklánějící se k západu, dosud halila dokonalá čern - vznikla tak chaotická změť, která působila zcela dezorientujícím dojmem. Nahnuli jsme se do auta za Arnoldem a rychle se rozjeli k západu. Minuli jsme město, vjeli opět do noční zóny a dorazili ke stanici, odkud jsme mohli opět přestoupit do města. Když jsme přejížděli mezeru, Freya si povšimla, jak se tvářím, a zasmála se. "Tak, Nathanieli," řekla, "jsme zase doma."

Hned příštího dne Freya zařídila, aby všichni ti, jichž se případ týkal, přišli na Heidino nádvoří. Dostavili se i čtyři policejní úředníci, aby si dělali poznámky. Obraz Rouenská katedrála visel opět na svém místě na stěně vily. Před ním

stáli George i Butler a Harvey Washburn, a Arnold Ohman a Heidi se procházeli po okraji nádvoří - Lucinda a kuchář Delaurence je pozorovali od baru na nádvoří.

Slova se ujala Freya. Na sobě měla šaty jedovatě modré barvy a její vybělené blond vlasy byly svázané do copu, který jí splýval po zádech. Začala odměřeným hlasem: "Uvedu zřejmě vysvětlení smrti Sandora Musgrava. Všichni z vás, až na policii a pana Sebastianu, jste byli více či méně podezřelí, že jste ho zabili, a proto vím, že vás následující fakta budou velice zajímat."

Mezi posluchači se to zavlilo neklidným vzrušením.

"Někteří z vás měli důvod Musgrava nenávidět, nebo se ho strachovat. Ten člověk byl profesionální vyděrač a na Zemi získal důkaz o nelegálnosti fúze Heidi a George, uskutečněné před pěti lety, a tím vás oba ovládal. Tento moment a motivy pro ostatní z vás se podařilo velmi dobře definovat během počáteční fáze vyšetřování, a nemusíme zde podrobnosti znovu uvádět.

Je však rovněž pravda, že při dalším vyšetřování se zjistilo, že pro chvíli, kdy byl Musgrave sražen, mají všichni z vás alibi. Lucinda a Delaurence byli spolu v kuchyni, než se Lucinda vypravila zjistit, co je to za hluk, který zaslechla - to potvrdili číšníci, najatí na slavnost Dne slunce. Heidi odešla z nádvoří krátce předtím, než Musgrava našli, ale v kritickou dobu se radili s Hiuem a orchestrem. George Butler vstoupil do domu s Arnoldem Ohmanem, ale většinu doby, kdy byli uvnitř, strávili spolu. George sice odešel na toaletu, ale naštěstí pro něj mu to, že tam skutečně byl, může dosvědčit první klarinetista orchestru. A naštěstí pro pana Ohmana já sama jsem na něho z nádvoří viděla až do okamžiku, kdy Lucinda vykřikla. Vidíte tedy -" Freya se odmlčela, těkala očima z jednoho na druhého a obtahovala prstem rám obrazu, "- že případ dostal novou dimenzi. Vyšlo najevo, že i když mnozí měli k zabít Musgrava motiv, nikdo neměl příležitost. To mě přimělo k novým úvahám. Jak vlastně byl Musgrave zabit? Udeřil ho do hlavy rám jednoho z Heidiných zrcadel v síni. I když poté, co Lucinda vykřikla, vzalo v nastalém zmatku za své několik zrcadel, víme, že to, které udeřilo Musgrava, stálo v ohybu chodby, vedoucí ze síně na nádvoří. A to je pouze pár metrů od schodu v chodbě."

Freya vytáhla ze stolu velký plánec domu a rozestřela ho před policiisty. "Sandor Musgrave, jak si vzpomenete, přišel na Merkur docela nedávno. Oslavu Dne slunce nikdy předtím nezažil. Když se Velká brána otevřela a odražené světlo zalilo celou vilu, domnívám se, že podlehl děsivé úzkosti. Lucinda zaslechla, jak volá o pomoc - možná si myslel, že dům zachvátily plameny. Propadl panice, vyřítil se ze studovny a naslepo začal prchat na nádvoří. Jelikož nemohl schod nebo zrcadlo vidět, zřejmě klopýtl, padal dopředu a levým spánkem narazil do rámu tak, že se mu to stalo osudným. Plazil se ještě několik kroků, pak se zhroutil a zemřel."

Heidi postoupila vpřed. "Takže Musgrave zemřel nešťastnou náhodou?"

"Tak zní má teorie. A vysvětluje, jak je možné, že nikdo neměl možnost ho zabít. Ve skutečnosti ho nikdo nezabil." Obrátila se k policistům. "Pevně doufám, že na tomto předpokladu budete stavět dál."

"Ano," přikývl jeden z těch, co si dělali poznámky. "Přizvaný vyšetřovatel prohlásil smrt za nešťastnou náhodu. Z toho se bude vycházet dál." Vyměnil si pohled se svými kolegy. "Jsme přesvědčeni, že fakta případu hovoří jasně."

Heidi přelétla očima zamklé přítomné. "Abych vám řekla pravdu, hrozně se mi ulevilo." Obrátila se k Delaurencovi. "Otevřeme bar. Oslavovat náhodnou smrt by bylo morbidní, ale v tomto případě můžeme říct, že oslavujeme to, že nešlo o vraždu."

Ostatní hlasitě vydechli radostnou úlevou, a všichni jsme obklopili obsluhujícího u baru.

O několik dní později mě Freya požádala, abych ji doprovodil na Severní stanici. "Potřebuji tvou pomoc."

"Klidně," souhlasil jsem. "Odjíždíš z Terminátoru?"

"Chci někoho vyprovodit."

Když jsme vstoupili do velké staniční čekárny, Freya očima přelétla přítomné, pak vykřikla: "Arnolde!" a zamířila přes místnost k němu. Arnold ji zahlédl a zatvářil se mrzutě. "Ach, Arnolde!" vydechla a sklonila se k němu, aby ho políbila na obě tváře. "Jsem na vás tak pyšná."

Arnold potřásl hlavou a zarmouceně se se mnou přivítal. "Vy jste tvrdá ženská, Freyo," postěžoval si jí. "Přestaňte se chovat tak radostně, dělá se mi nanic. Vy sama nejlip víte, že tohle je vyhnanství nejhoršího druhu."

"Ale, Arnolde," řekla Freya, "civilizace není jenom na Merkuru. Merkur lze vlastně považovat za kulturní mrtvolu, za obrovské muzeum minulosti, jemuž zcela chybí skutečný život."

"Což je jistě důvod, proč jste se právě na něm rozhodla žít," opáčil trpce.

"No ano, pár radostí tady skutečně existuje. Avšak, Arnolde, skutečná střediska života každé civilizace jsou na hranicích, a tam se stěhujete."

Arnold se zatvářil navýsost znechuceně.

"Copak, Arnolde," nedalo mi to, "kam se stěhujete?"

"Na Pluto," odsekl.

"Na Pluto?" zvolal jsem. "Ale proč? Co tam budete dělat?"

Pokrčil rameny. "Asi kopat díry."

Freya se zasmála. "Vy teda určitě." Ke mně prohodila, "Arnold se rozhodl - a já snad mohu dodat, že odvážně - že se vzdá své bezpečné existence obchodníka s uměním tady na Merkuru a stane se skutečným umělcem v hraničních oblastech."

"Ale proč?"

Freya pohrozila Arnoldovi prstem. "Musíte nám často psát."

Z Arnoldova hrdla zaznělo přidušené zasténání. "Hrom do vás, Freyo. Já to neberu. Já prostě nepoletím."

"Nemáte na vybranou," připomněla mu Freya. "Nezapomeňte na tu křidu, Arnolde. Ta je vašim podpisem."

Arnold svěsil poraženecky hlavu. Město se dostalo na úroveň kosmodromu. "To není spravedlivé," postěžoval si.

"Co já na té barbarské výspě civilizace budu dělat?"

"Budete žít," odpověděla Freya přísně. "Budete žít a malovat. Už žádné skrývání. Rozumíte?"

Já v každém případě rozumět začínal.

"Měl byste mi na tisíckrát poděkovat," pokračovala Freya, "uznávám však, že jste rozrušen, ale očekávám, že mi svůj vděk pošlete poštou." Položila Arnoldovi ruku na rameno a láskyplně ho postrčila k přechodovému pásmu.

"Nezapomeňte psát."

"Jenže," namítl Arnold se zděšeným výrazem, "jenže..."

"Tak dost!" přerušila ho Freya. "Tím končíme!"

Upřeně jsem na ni pohlédl. "Právě jsi pomohla vrahovi k útěku!"

Pozvedla obočí. "Vyhnanství je velice přísný trest - podle mé kulturní tradice se vlastně tak běžně trestalo zabití v hněvu nebo v sebeobraně."

Mávl jsem opovržlivě rukou. "Tohle není Island za Erika Ryšavce. A nešlo o sebeobranu - Sandor Musgrave byl vyloženě zavražděn."

"Jenže," namítl, "mně se Musgrave vůbec nezamlouval."

Už jsem vám to říkal: Freya nedokáže poznat, co je správné a co špatné. U detektiva je to vážná nectnost. Nemohl jsem než trhavou gestikulací vyjadřovat pohoršení, ale můj nesouhlas si Freya nikdy moc nepřipouští - tvrdí, že mu ani nevěří.

Opustili jsme stanici.

"Co to bylo, co jsi povídala Arnoldovi o té křídě?" zeptal jsem se, když mě zvědavost položila na lopatky.

"To byla stopa, na kterou jsi přišel ty, Nathanieli - i když trochu pozměněné. Jak jsi mi připomenul, Musgrave ukazoval k nádvoří, a Heidino nádvoří je uděláno z bloků kamene z doverských útesů. Doverské útesy, jak ti je známo, jsou z kříd. Vrátila jsem se tedy k obrazu, zezadu přes plátno jsem odrýpla vzorky kříd, použité v podkresbě, kterou jsem zjistila infračervenou fototechnikou." Zahнула za roh a vedla mě do středu města. "Křída, rozuměj, má svou vlastní historii proměn. Za Monetových časů se křída vyráběla z přírodních materiálů, nikoli synteticky. Jistě, křída, kterou jsem odebrala z plátna, byla přírodního původu. Avšak přírodní křída, sestávající z mořského slizu, má v sobě fosilní zbytky jednobuněčných řas, zvaných kokolity. Tyto kokolity jsou různé podle provenience kříd. Monet používal rouenskou křidu, která byla vyplněna kokolity Maslovella barnesae a Cricolithus pennatoidens. A na tom obrazu byla severoamerická křída, poprvé těžena v Utahu v roce 1924."

"Takže Monet nemohl tuto křidu použít! A tady máš důkaz, že ten obraz není originál!"

"Přesně tak."

Poznamenal jsem pochybovačně: "Takový nezřetelný náznak měl umírající Musgrave sotva na mysli."

"Možná vůbec ne," řekla vesele Freya. "Možná, že ukazoval k nádvoří jen náhodnými gesty svých posledních pohybů. Ale to stačilo, aby mi ta shoda okolností vnukla nápad. Vyřešení kriminálního případu často závisí na fiktivních náznacích."

"Jak ses ale dozvěděla, že falsifikátorem je Arnold?" zeptal jsem se. "A když už si dal takovou práci, namíchat všechny ty barvy správně, proč použil špatnou křidu?"

"Ty dvě věci spolu souvisejí. Je možné, že Arnold věděl jen to, že potřebuje přírodní křidu, a použil první dodávku, která se mu dostala do ruky, aniž věděl, že je mezi křidami rozdíl. V tom případě se dopustil chyby - své jediné chyby. Ale to, podle mého názoru, na Arnolda nevypadá, spíš si myslím, že to byl podpis padělatele. Padělatel tím v podstatě sdělil: Jestliže dáte na sklíčko pokovenou křidu, zachycenou pod malbou, a vzorek zvětšíte pětitisíckrát na elektronovém mikroskopu, naleznete mne. Tato křída, kterou Monet nikdy nepoužíval, je můj podpis. Protože v určité rovině každý padělatel doufá, že bude odhalen, i kdyby k tomu mělo dojít až ve vzdálené budoucnosti, aby se za svou práci dočkal zásluh."

Pochopila jsem tedy, že na Merkuru máme padělatele, a hned jsem pojala podezření na Arnolda, protože on to byl, kdo přivezl obraz na Merkur, a jelikož byl jediným hostem na Heidině slavnosti, který měl příležitost Musgrava zabít - v kritické době ho nikdo neviděl..."

"Ty jsi ale prohaná!"

"A Arnold se zřejmě dostal do zoufalé situace, přehrabala jsem jeho účty a našla jeden za tři přísavné spony. Když jsme ho tedy našli na kolejnici, byla jsem si zcela jistá."

"On se připoutal ke kolejnici sám?"

"Ano. Spona na jeho pravém zápěstí byla ovládána elektronicky, takže po nasazení dvou spon tu třetí přisál stiskem zubů. Doufal, že ho tam najdeme, když ho nezastihneme v muzeu, a že nás napadne, že mu někdo chtěl ublížit. A pokud bychom ho nenašli, smetadla by ho osvobodila. Byl to hloupý plán, ale on propadl zoufalství, když jsem si s ním domluvila schůzku. Poté, co jsme ho osvobodili, konfrontovala jsem ho s tím vším a on se zlomil a přiznal."

Sandor Musgrave totiž zjistil, že Monet je padělek, když vydíral v Anglii rodinu Evansovou, a pak donutil Heidi, aby ho zaměstnala - Monetův obraz potají zkoumal, dokud nenašel důkaz. Pak vydíral Arnolda, až ho přivedl na mizinu, a když na oslavě Dne slunce ždímal z Arnolda další peníze, Arnold to nevydržel a využil zmatku, který otvíráni Velké brány provází, a rozbil Musgravovi hlavu jedním z Heidiných zrcadel."

Varovně jsem jí pohrozil prstem pod nosem. "A tys ho pustila. Tentokrát jsi zašla, Freya Grindaviková, příliš daleko."

Zavrtěla hlavou. "Když budeš o Arnoldově případu uvažovat trochu déle, možná změníš názor. Arnold Ohman byl nejvýznamnějším zprostředkovatelem prodeje uměleckých děl na Merkuru více než šedesát let. Georgi Butlerovi prodal sbírku Vermeerových obrazů. Terminátorské západní galerii Goyovy obrazy a muzeu Homera Cratera Pissara, a ty čínské krajinky, které tak miluješ, pro městské parky, a Kandinskyho obrazy Lvu šediváků. Většinu nejlepších obrazů dodal na Merkur Arnold Ohman."

"No a?"

"A co myslíš, kolik z nich namaloval on sám?"

Zastavil jsem se na ulici, jako kdybych zkameněl -tak mě ta představa ohromila. "Jenže... jenže o to je to horší! Naporovnatelně horší! To znamená, že padělky jsou po celé planetě!"

"Pravděpodobně jsou. A o tom nikdo nechce slyšet. Jenže to taky znamená, že Arnold Ohman je velký umělec. A za našich časů to není nic snadného. Dovedeš si představit, s jakým despektem by byly jeho práce přijímány, kdyby maloval originály? Skončil by jako Harvey Washburn a všichni ti další, kteří se toulají po galeriích jako vlci. Velké umění minulosti drtí naše umělce jako meteor, takže v jejich hlavách je takové prázdno jako v krajině, kterou naše město brázdí. Ale Arnold takovému osudu unikl a jeho práci všichni obdivují, a dokonce milují. Například ten Monet - nejde jen o to, že zcela samozřejmě zapadá do série obrazů s katedrálou, ale mohli bychom dokonce tvrdit, že je z celé série nejlepší. No a je tohle souměřitelná velikost, jaké by Arnold mohl dosáhnout - pokud by mu to bylo vůbec umožněno - kdyby maloval původní obrazy na této muzejní planetě? V žádném případě. Byl tedy nucen imitovat staré mistry, aby jeho genialita mohla vyniknout."

"Nic z toho padělky, ani vraždu, neomlouvá."

Avšak Freya nevnímala. "Teď, když jsem ho poslala do vyhnanství, může i nadále vyrábět padělky starých mistrů, ale může také začít malovat něco nového. Taková možnost jistě ospravedlňuje, že jeho potrestání za zabití takového parazita, jakým byl Musgrave, je tak mírné. A je třeba vzít v úvahu pověst Merkura, jakožto muzea umění celé soustavy..."

Odmítl jsem ji počítat odpovědí na její názor, a když jsem se rozhlédl, zjistil jsem, že mě během hovoru zavedla vysoko na terasu. "Kam jdeme?"

"K Heidi," odpověděla. A dala slušnosti zadost tím, že se zatvářila poněkud zahanbeně - alespoň na okamžik.

"Potřebuji, abys mi pomohl něco odnést."

"Ach, ne."

"To je tak," vysvětlila, "když jsem sdělila Heidi o případu některá fakta, trvala na tom, že mi dá důkaz své vděčnosti, a rozmetala všechny mé námitky, takže ... byla jsem nucena přijmout." Zazvonila na zvonek na zdi.

"Žertuješ," zarazil jsem se.

"Vůbec ne. Vlastně si myslím, že Heidi nemá zájem mít ve sbírce obraz, o němž se dozvěděla, že je padělek. Tak jsem jí prokázala laskavost a obraz jsem si z jejích rukou vzala."

Když nás Delaurence vpustil dovnitř, zjistili jsme, že již téměř dokončil balení Rouenské katedrály do velké plastové krabice. "My už to doděláme,-" řekla mu Freya.

Než jsme dokončili balení, sdělil jsem Freye, co si o jejich způsobech myslím. "Ty sis k zákonu dovolila příliš - lhala jsi na obě strany..."

"Jak se nám ten balík povedl!" zajásala. "Pojďme, než si to Heidi rozmyslí."

"A dokonce se mi zdá, že jsi sama na sebe hrdá."

"Samozřejmě. Věnovala jsem tomu spoustu práce v laboratoři."

Protáhli jsme se s tím velkým balíkem branou na ulici a nesli jsme ho svisle mezi sebou jako krátkou, plochou rakev. Dorazili jsme do její vily, a Freya se okamžitě pustila do rozbalování. Když obraz vybalila, postavila jej na pohovku a opřela o zeď.

Chvil jsem se spravedlivým pobouřením, když jsem křičel: "Ta věc není výtvozem minulosti! Není autentická! Je to jenom falzifikát! Claude Monet to nenamalovali!"

Freya na mě pohlédla a mírně se zakabonila, jako by před ní stálo nepříteli chápavé a velice tvrdohlavé dítě. "No a co?"

Když jsem jí ještě chvíli dával školení o tom, jakou má prohnitou morálku, a v ničem se nedočkal než jejího trpělivého souhlasu, došla mi energie. "Tak jo," zabručel jsem, "možná, že jsi ve mně zadusila veškerou důvěru, kterou jsem k tobě choval, a navždy poškodila pověst merkuřanského uměleckého dědictví, ale já z toho aspoň budu mít dobrou povídku." Útěcha to nebyla nijak velká. "Asi ji nazvu Případ třicáté třetí Rouenské katedrály."

"Co to povídáš? vykřikla. "Samozřejmě, že ne!" A pak trvala na tom, abych všechno to, co mi toho dne řekla, držel v tajnosti.

Nemohl jsem tomu uvěřit. Rozmrzelé jsem poznamenal: "Jsi jako ti padělatelé. Chceš, aby někdo věděl, jak jsi chytrá, a já jsem ten, kdo tím má trpět."

Bez zaváhání souhlasila, ale pak mi téměř hodinu uváděla důvody, proč se o té události nesmí nikdo jiný nikdy dozvědět, kolik lidí by to postihlo - včetně ní, dodal jsem trpce -, kolik cenných sbírek by to zničilo, jak by selhal její plán přetvořit Arnolda na váženého, početného plutónovského umělce a tak dále a tak dále. Nakonec jsem se vzdal a jejím naléhání vyhověl, takže výsledkem debaty byl můj slib, že nenapišu ani slovo, které by se tohoto našeho dobrodružství týkalo, a dále jsem slíbil, že o celé události nic nepovím a že ji uchovám v naprosté tajnosti až na věky věků.

Myslím si však, že se nic zlého nestane, když to řeknu vám.
přeložil Jindřich Smékal